

KLETBY, HADI, BARBARI

JEFFERY
RUSSELL

**KLETBY, HADÍ,
BARBARI**

**KNIHY JEFFERYHO RUSSELLA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Kobkanýři

Kosti, pasti, slepice
Mlha, moře, mordýři
Kletby, hadi, barbaři

Připravujeme

Léčky, lampy, labyrinty

KLETBY, HADÍ, BARBARI

JEFFERY RUSSELL

PŘELOŽIL
JIŘÍ MATYSKIEWICZ

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jeffery Russell, 2017

Translation © Jiří Matyskiewicz, 2025

Cover Illustration © Jiří Kůs, 2025

Cover Art © Lukáš Tuma, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

*Marylin, za to, že ve mě věřila natolik, až to se mnou
vydržela. A Rebecce, která si myslí, že liškolidi jsou sice fajn,
ale v knížce by mělo být víc draků.*

I. KAPITOLA

Byl to krásný jarní den, hřejivý a skrz naskrz modrý, jen po okrajích trochu zaprášený od pylu z rozkvetlých květin. A Kaligra už nežila.

No, možná.

Odpověď na tu nejistotu čekala za dveřmi.

Rubína seděla na lavičce naproti nim a upřeně je sledovala. Nacházela se v jednom z nádvořních parků Athenaea. Podobných se tu nacházel nejméně tucet, náhodně rozsetých mezi zdmi a věžičkami dávné pevnosti. Dveře většíny komnat písarů vedly na jedno z nádvoří. Tuto architektonickou změnu provedli architekti proto, aby písari při běhání mezi policemi plnými knih občas viděli i kousek modré oblohy a něco živého a zeleného.

Ale Kaligra byla jiná. Patřila mezi terénní písare. Vždycky nesnášela temné chodby zaplněné zatuchlou vůní příliš starých knih. Nevadila jí ani tak tma a pachy, ale to, co označovala za přílišný tlak. Všechny ty police plné knih. Tisíce hlasů uzamčených do listů papírů. Každý z nich se snažil promluvit a přinést do světa slova z dávné minulosti. Každý z nich vám chtěl říct, kým býval, a vyprávět vám o tom malém kousku historie, do něhož patřil.

Rubína si uvědomila, že už o Kaligře přemýšlí v minulém čase. Znamenalo to, že je konečně připravená otevřít ty dveře? Pokud ji už teď považovala za mrtvou, v místnosti najde buď naději, nebo potvrzení svých obav. Když

písař zemřel, jeho deník se vrátil do Athenaea. Bylo to jedno ze základních písařských kouzel. Pokud tedy Kaligrin deník nenajde, může být její přítelkyně stále naživu. Ale pokud tam bude...

Kaligra se vydala někam do Iskae. Na vulkanický ostrov zarostlý hustou džunglí zdobenou pestrobarevnými květinami a množstvím různých, často smrtelně jedovatých zubů. Návštěva Iskae se rozhodně nedala považovat za bezpečnou, ale to podle Rubíny platilo pro jakékoli místo. Měla svůj důvod, proč dala přednost pozici obyčejné redaktorky. Přesněji řečeno, měla těch důvodů stovky. Rubína si je dobře pamatovala, protože je před mnoha desetiletími všechny sepsala do dopisu, jímž odmítala nabídnutou pozici terénní písařky. Rubína dávala přednost pohodlným postelím a dlouhým hodinám stráveným klidnou tichou prací jako pročítání deníků či skládání střípků historie do jedné mozaiky. Přišlo jí to mnohem zajímavější než se potácet blátem ve snaze uniknout před všemi možnými věcmi, které se vás snažily zabít. Přesně to Kaligře mnohokrát opakovala: Nedožiješ se dlouhého života, když ho budeš pořád riskovat. Rubína se v této oblasti považovala za znalce, jelikož se na základě tohoto principu dožila úctyhodného věku. Podle toho, co věděla, stále držela rekord v nejdéle strávené době v Athenaeu. Třináct let, a mohlo to být mnohem víc, nebýt nepromyšlené exkurze mimo opevnění, aby si mohla lépe prohlédnout škody způsobené bleskem na jedné z věží.

„Není to život, pokud se před ním schováváš,“ odpovědala jí na to Kaligra.

Právě na této lavičce spolu probíraly její poslední plánovanou výpravu. Když se Kaligra nenacházela v terénu, právě tady ráda sedávala a psala, zatímco káva v šálku na stolku vedle ní pomalu chladla.

Rubína strčila ruku do kapsy, nahmatala klíč ke dveřím a pomalu ho otáčela v prstech. Zdálo se, že to dělá jen chvíli, ale pak si uvědomila, že už se kov stačil ohřát na teplotu jejího těla.

Čekali celý týden, než jí to řekli. Netroufala si odhadnout, jestli kvůli planým nadějím, nebo ze strachu. Kaligra byla jako její dcera. Nebo spíš vnučka, přece jen se mezi nimi táhla věková propast více než čtyřicet let. Kontrola přítomnosti deníku jakéhokoli písaře nikdy nepatřila mezi příjemné povinnosti, ale tahle bude opravdu zlá. Proč se takové věci stávaly těm, které to nejvíce bolelo?

Rubína si povzdychla, vstala a vytáhla klíč z kapsy. Udělala pár kroků ke dveřím a strčila klíč do dírky, odhodlaná ještě se párkrát nadechnout, než s ním otočí.

Avšak dveře se po jejím doteku otevřely dokořán. Nebyly ani zamčené, ani zavřené. Zadívala se pozorněji. Dřevnou závoru cosi roztříštilo. Někdo musel dveře vyrazit a pak je jen přivřít.

Po celém těle jí okamžitě naskočila husí kůže. Někdo tady už byl.

Prosluněné nádvoří za jejími zády volalo, aby se rychle vrátila, místo aby udělala krok do výhrůžných stínů uvnitř.

„Haló, je tu někdo?“ zeptala se opatrně.

Pochybovala, že uvnitř ještě někoho najde. Kaligra odcestovala před mnoha měsíci a za ztracenou ji prohlásili více než před týdnem – dost času na to, aby mohlo dojít k takovému incidentu. Nicméně zločin v Athenaeu téměř neexistoval. Všichni, kdo v něm žili, tam také pracovali. Do této části hradu neměli návštěvníci přístup, pokud je sem někdo osobně nepozval. Do Athenaea se chodilo za knihami a poznáním, ne pro zábavu. Nikdy s úmyslem něco odcizit. Jistě, nacházelo se zde mnoho

pokladů, ale žádný z nich v osobní komnatě některého písaře. Aby mohl zloděj proniknout do Kaligřiny komnaty, musel nejprve projít přes Zelenou knihovnu, přes Karthorskou chodbu třetího století a ještě přes nejméně dvě další nádvoří. A všude se dalo najít něco cennějšího, než co mohla skrývat téměř nepoužívaná místnost terénní písařky.

Takže ten neznámý musel jít po něčem konkrétním. Po něčem, co mohla Kaligra v komnatě mít.

Na Rubínino zavolání nikdo nezareagoval, což ji však neuklidnilo. Jen to znamenalo, že pokud uvnitř někdo je, tak číhá skrytý ve stínech. Bezpochyby s nějakým nekalým plánem, když už se obtěžoval přivřít dveře, aby zamaskoval rozbitou západku.

Rubína strčila hlavu dovnitř, ale rukou se opírala o rám dveří, aby se mohla okamžitě odstrčit zpátky na nádvoří, kdyby identifikovala něco nebezpečného.

Uvnitř panovalo přišetí. Úzké okno u stropu do komnaty propouštělo jen nesmělý paprsek světla nejistě tančící po hromadách knih. S ohledem na množství prachu ve vzduchu však působil spíš rušivě, než aby něco osvětlil. Právě naopak, jeden vzdálený temný roh svou září dokonale maskoval.

Viditelnou část podlahy pokrývaly rozházené knihy. Kaligřina knihovna téměř zela prázdnotou, jen pár zbývajících svazků v policích leželo buď na boku, nebo je někdo otevřel a nechal být. Vedlejší žebřík vedoucí k posteli pod stropem částečně zakrývala deka, jako by kdosi rozházel dokonce i ložní prádlo. Z police u stropu hned vedle postele ten nepořádek sledovala busta Yaylena, božského patrona učenců. Kaligra ji dostala od Rubíny, když dokončila písařský výcvik.

Rubína udělala jeden váhavý krok dovnitř a podezřívavě sledovala roh maskovaný paprskem světla. Hýbalo se tam něco, nebo se jí to jen zdálo? Rozhlédla se kolem po něčem, co by tam mohla hodit.

Kdyby měla Kaligra kočku, byla by to ideální chvíle, aby zvíře náhle vyskočilo z temnot a málem přivodilo Rubíně infarkt. Naštěstí spíš měla mladší písarka v oblíbě psy. Rubína sebrala z podlahy malý žlutý polštářek s vyšitým motivem naaranžovaného ovoce. Hodila ho přes místnost a pak se v obavách před protiútokem přikrčila. Díky tomu se změnil úhel jejího pohledu natolik, aby dokázala identifikovat, co v tom rohu číhá. Nic, kromě obyčejné židle, náhle ozdobené malým, žlutým vyšívaným polštářkem. A skříň hned vedle, rozevřená dokořán.

V místnosti se nikdo další nenacházel. Rubína si pomalu vydechla. Otočila se a zaječela z plných plic, jak na ni něco skočilo ze dveří. Narazilo to do ní a odhodilo ji to na židli. Naštěstí zadkem dopadla na malý žlutý polštářek, který náraz nápomocně utlumil.

Útočník se před ní nahrbil, připravený znovu skočit. Zpod kápě se leskly divoké oči připomínající kočičí. Dojem dravce umocňovaly chvějící se fousky na tvářích. Většinu postavy zakrývaly páchnoucí kusy kožešin, ale Rubíně připadalo, že alespoň část tmavé srsti roste přímo z netvorova těla. Když promluvil, ve tmě se zaleskla řada ostrých špičatých zubů.

„Deník. Dej mi ho,“ vyrazil ze sebe, jako by to z něj někdo neviditelný vymáčkl násilím.

„Kaligrin deník? Ten hledáš?“

Zasyčel a náhle stál jen pár centimetrů od ní. V očích mu zaplál výhrůžný oheň. Ze zubaté tlamy vycházel pach zkažených ryb a krve.

„Deník. Teď hned.“

„Nemám...“

Před očima jí něco zavířilo. Než ten pohyb dokázala identifikovat, tvář jí zahořela bolestí. Opravdu kočičí monstrem se vším všudy, včetně dlouhých drápů.

„Kde je?“

Rubíně se v hlavě točily myšlenky zmateně v kruhu, aniž by dokázaly najít nějaké východisko. Pohled do zářících zlatých očí ji paralyzoval.

Najednou se ozvalo hlasité zadunění a jasné oči pohasly. Ještě okamžik se urputně snažily vypadat výhrůžně, ale pak to vzdaly. Stvůra padla na podlahu, čímž odhalila obrovskou postavu v kápi a plášti stojící za ní, s bustou Yaylena v jedné ruce.

„Kdo...?“ začala.

„Venku je jich víc,“ odpověděl jí mužský hlas. „Ta věc, co hledají. Víš, kde je?“

„Nevím,“ řekla, ale pak dostala nápad. Očekávala, že najde Kaligrin deník ležet na stole, někde hezky na ráně. Ale v tom případě by ho ta kočičí bestie našla. Každý písař si sám rozhodoval, kam magie Athenaea vrátí deník v případě jeho smrti. A Rubína si byla najednou jistá, že ví, které místo si Kaligra vybrala.

„Ano,“ začala znovu. „Myslím...“

„Seber to a utíkej. Já je zdržím.“ Proběhl dveřmi dřív, než se zmohla na odpověď. „Seber to a utíkej“ jí připadalo jako dobrá rada, byť to muž vyslovil jako příkaz. Na chvíli se zamyslela, co by asi udělal, kdyby se mu vzepřela a rozhodla se zůstat na židli na vkusně vyšíváném žlutém polštářku. V místnosti s kočičí přišerou. Která jí právě zasténala u nohou.

Rubína se okamžitě zvedla ze židle a vyrazila ven. Vyběhla na nádvoří. Mezi stromy a křovím uprostřed za-

hlédla několik dalších nahrbených maskovaných postav, pomalu se přesouvajících k ní. Její cíl se naštěstí nacházel blízko – lavička, na níž Kaligra tak ráda seděla a psala. Hned vedle ní stál malý stoleček na šálek s kávou a kalamař. A ten stoleček měl malou zásuvku.

Z křoví zaslechla hlmoz následovaný otřesem okolní vegetace, do níž někdo s tupým nárazem dopadl.

Poklekla a třesoucími se prsty otevřela šuplík stolku. Srdce jí poskočilo a zlomilo se. Uvnitř našla vybledlou zelenou knížku, ošoupanou, odřenou a něčím poskvrněnou. Zvuky boje se přiblížily. Rubína popadla deník a se slzami v očích se rozběhla.

Dostala se do vysoké úzké chodby lemované policemi plnými knih s občasným strategicky odloženým žebříkem. Jakýkoli volný prostor v Athenaeu měl tendence akumulovat knihy tak dlouho, až přestal být volný. Jednou Rubína odnesla svou židli k řemeslníkovi na opravu čalounění, a když se vrátila, na místě své židle našla novou knihovnu zaplněnou spisy o truhlářství, čalounictví, šití a vyšívání. Athenaeum mělo svůj vlastní smysl pro humor.

Její pantofle, nezvyklé a nepřipravené na zrychlený přesun, vydávaly při kontaktu s dlaždicemi podlahy syčivé zvuky. V chodbě nikoho neviděla. Zjevně sloužila k uskladnění informací, o které v danou chvíli nikdo nejevil valný zájem. Athenaeum obsahovalo více chodeb a místností než učenců. Nebylo nijak vzácné, že pisář pátrající po vědomostech několik hodin nenarazil na nikoho živého. Zpanikařená mysl ji nabádala, aby zamířila k hlavním chodbám, kde spíš najde pomoc. Nejistě si pamatovala, že v Athenaeu jsou i nějáci

strážní, ale měla dojem, že se drží vnějších zdí a hlavního vstupního nádvoří. Nevybavovala si, že by kdy v hlavních chodbách potkala někoho, kdo by se mohl identifikovat jako strážný, ale aspoň tam budou nějakí další lidé. Jenže jak se tam jen dostat? Chodba, kterou běžela, nebyla ta, již se na nádvoří dostala. Rubína strávila v těch průchodech většinu života a byla si jistá, že každý z nich někdy navštívila, ale přece jen v některých se vyznala lépe a v jiných vůbec. Na takových místech měla vždycky pocit, že je na návštěvě u někoho cizího a není si jistá, kde by našla toaletu.

Začínal jí docházet dech. Uvědomila si, že od poslední chvíle, kdy se pohybovala rychleji než krokem, muselo uplynout už aspoň třicet let. Odhodlala se a ohlédla se přes rameno.

Na konci chodby cosi klečelo na všech čtyřech jako divoké zvíře. Vrhlo se to vpřed, což bylo to poslední, co ze svého pronásledovatele spatřila, protože pokračovala v útěku se znovuobjeveným nadšením pro zdravý pohyb. Za sebou slyšela jen cvakavé staccato drápů o kámen. Nepříjemně rychle nabíralo na hlasitosti.

Dorazila na konec chodby, na křižovatku ve tvaru T větvící se do dalších dvou koridorů. Naprosto identických až na klenuté průchody asi deset metrů daleko. Vybrala si ten napravo a nerozumně se znovu ohlédla. Kočičí příšera už urazila půlku délky chodby a blížila se, pronásledovaná další postavou. Byla to druhá příšera, nebo ten muž v kápi? Nedokázala to rozeznat, protože ji zpanikařené nohy přesunuly za roh.

Proběhla průchodem v naději, že je to vstup do jedné z větších místností. Její mentální mapa odhadovala, že se nachází poblíž kuchařské knihovny. To bylo populární místo, kde se prakticky vždy někdo zdržoval.

Jenže místo toho narazila na schodiště vedoucí nahoru i dolů. Další klenba jí prozradila, kde se nachází. Jižní dvojčata, dvě věže stojící hned vedle sebe u jihozápadního okraje kosočtverce tvořícího střed pevnosti. O pár pater výše by našla můstky spojující věže mezi sebou a s dalšími budovami. Klíčové slovo nicméně bylo „výše“. Rubína ani za normálních podmínek nepovažovala vertikální vzestup za pohodlný a nehodlala to riskovat, zatímco ji něco pronásleduje. Nebyla si jistá, kam vedou schody dolů, nejspíš do prostor pro služebnictvo. V takovém případě tam však musí být další chodby, které ji zavedou na užitečnější místo. Nebo tam aspoň najde nějakého člověka. Zaslechla za sebou tupý náraz, jak do sebe její dva pronásledovatelé narazili, společně se rozplácli o zeď na konci chodby a skončili v jednom meloucím se klubku. Postřehla i třetí postavu, stále však nevěděla, kdo stojí na čí straně. Nehodlala čekat na upřesnění informací, a tak zamířila po schodech dolů.

Seběhla po zatočeném schodišti o patro níž, do naprosté tmy. Služebnictvo si většinou nosilo louče, a tak nemělo smysl udržovat osvětlení v prostorách, kde se nepracovalo. Rubína si vybrala směr, který by ji mohl zavést k jedné z centrálních věží, a vyrazila, s jednou rukou opřenou o zeď a druhou napřaženou před sebe. Stále se pokoušela udržovat rychlost, avšak nechtěla objevit roh prostřednictvím zlomené ruky. V mládí se naučila jednoduché světelné kouzlíčko vhodné ke čtení pod peřinou. Teď se ho ale neodvažovala použít, protože by se tím prozradila všem v okolí.

Na druhou stranu, ty příšery, co ji pronásledovaly, připomínaly obrovské kočky. Nedostatek světla vadil spíš písarce než útočníkům. Otevřela ústa, aby zašeptala aktivací formuli, když za sebou zaslechla šramot.

Něco právě prošlo po schodech. Už to neběželo. Plížilo se to.

Dlaň přitisknutá ke zdi našla otevřený prostor. Průchod někam jinam. Vlezla dovnitř a pak se přitiskla zády k protější stěně. Musela zůstat nehybná a naprosto tichá. Zbývala jí jen naděje, že ji čich té bestie nedokáže najít ve směsici pachů, jaké mají tendence hromadit se v podzemí starého hradu. Nahmatala něco dřevěného. Nejdřív si myslela, že je to další knihovna, ale letmým ohledáním zjistila, že se dotýká skříně. Možná to bude lepší úkryt než se jen tisknout ke zdi? Otevřela skříň a vlezla dovnitř v naději, že nenarazí do hromady talířů a příborů vyvážených na stojících smetácích.

Místo toho odhalila spoustu kýblů. Sice se mezi nimi našlo nakonec dost prostoru, aby se tam vmáčkla, ale vytvoření volného místa se neobešlo bez spousty rachocení.

Ticho v chodbě se náhle prohloubilo. Něco v ní naslouchalo tak pečlivě a úpěnlivě, až to Rubína sama slyšela. Srdce jí v hrudníku divoce bušilo, jako by se snažilo proboxovat ven na svobodu. Určitě ji to prozradí. Pokusila se uklidnit a přerývaně se nadechla, což k její nelibosti způsobilo mnohem víc hluku, než čekala.

Příšera vstoupila do místnosti. Rubína ji cítila, ten ostrý nakyslý pach, jako by se limetka navlečená do starých kůží hrozně zpotila. Zaslechla nový zvuk. Příšera nasávala vzduch do nozder a snažila se ji vyčenichat. Zvuky se blížily, až se najednou jejich zdroj ocitl u škvíry ve dveřích. Další začichání bylo tak silné, až to Rubínu ofouklo.

Co nejsilněji kopl do dveří. Po tomto úvodním manévru následoval ten nejničivější a nejkrvežíznivější úder kbelíkem, jaký jen dokázala.

Náraz dveří vyvolal u příšery překvapené zamňoukání následované skokem vzad v pokusu o salto. Kbelík tak na-

razil do chlupatých kotníků a proměnil tón zamňoukání z překvapeného na vyděšený, jelikož Rubína v zoufalství aplikovala dost síly na to, aby kočkovitě ve vzduchu roztočila. Netvor ale své kočičáctví nezapřel a záhadně dokázal dopadnout na nohy. Rubína po něm hodila kýbl, kterému snadno uhnul, takže výsledkem vrhu byl jen hrozný randál, jak projektil zasáhl další skříň. V té zjevně číhaly ty hromady talířů a příborů vybalancované na vrcholcích stojících smetáků.

Rubína se rozběhla ke dveřím a až v tu chvíli si uvědomila, že kolem sebe vidí tvary, protože se k ní od schodiště rychle blížil zdroj světla. Muž v kápi se dostal do chodby ve chvíli, kdy do ní za Rubínou skočila kočičí příšera. Víc toho písárka neviděla, jelikož se rozhodla nechat oba tajemné neznámé, ať si to vyřeší mezi sebou, a rozběhla se opačným směrem.

Další klenutý průchod. Schody vedly vzhůru do vedlejší věže. Vyrazila po nich v poklusu, a než se dostala o patro výš, měla pocit, že jí upadnou nohy. Dávalo smysl pokračovat výš, nebo by se měla raději rozběhnout a vrátit se, odkud přišla? Ta potvora ji zjevně sledovala po čichu a Rubína by ji tak mohla zmást. Navíc by se tím vyhnula dalšímu namáhavému výstupu.

Vrátila se zpátky v naději, že tam na ni nečíhá další příšera. Byly snad všude? Bojovalo se v celém hradním komplexu? Na nádvoří zamířila raději jinou chodbou. Pokud na ni někde číhala další příšera, nejspíš bude tam, kde by mohla sledovat, kdo leze do Kaligřiny komnaty. Všimli si netvoři, že při útěku stačila sebrat deník?

Po proběhnutí pěti chodbami lemovanými knihami a šesti místnostmi zaplněnými knihovnami a psacími stoly začala pocítovat naději, že je ztratila – jak příšery, co ji

pronásledovaly, tak i toho muže, co se ji nejspíš snažil ochránit. Na nikoho z nich už nechtěla narazit, třebaže byla samozřejmě zvědavá, co jsou vlastně zač.

Konečně objevila místnost, ve které někdo byl. Dvojice akolytů, mladých chlapců, seděla u stolku vedle sebe a hihňala se něčemu, co našli napsaného na okraji staré knihy. Jako materiál pro první obrannou linii nevypadali moc nadějně. Odhadovala však, že na další krok jejího plánu budou mít sil dost.

„Kluci!“

Oba se narovnali a zatvářili se provinile. Nevšimli si jejího příchodu.

„Pojďte mi pomoci. Musíme přesunout tuhle knihovnu. Rychle!“

„Paní?“ zeptal se jeden nejistě. Měl hlavu, která nejspíš začala jako pravidelná krychle a jen pod nátlakem společenských konvencí nabrala oblejší tvary.

„Dělejte, co vám říkám! Musíme zablokovat dveře, než se to dostane sem!“

Blíže nespecifikované „to“ zafungovalo a vybičovalo je k pohybu. Ve světě plném magie přežívali jen ti, kdo měli vrozenou rozumnou porci pudu sebezáchovy. Rubína na přesun knihovničky jen dohlížela, jelikož se rozhodla dát přednost snaze nabrat dech, než aby přispěla chabou silou svých rukou. Akolyté to zvládli tak dobře, že z přesouvané knihovny vypadlo s tupým nárazem jen pár knih.

„Děkuji vám,“ řekla jim. „A teď navrhuji, abychom my tři šli sehnat někoho s mečem.“

2. KAPITOLA

Pracovna Knota Staršího připomínala spíš malý kumbál. Rubína předpokládala, že je ve skutečnosti mnohem větší, než se na první pohled zdálo. Knihovničky a hromady knih vyskládané před nimi prostor redukovaly na půlmetrovou mezeru mezi dveřmi a stolem, do níž byla navíc zaklíněná židle pro návštěvníky. Stůl samotný zaplňovaly hromady dalších svazků, papírů, svitků, kalamářů a náhradních brků narovnaných do nestabilně vypadajících struktur. Jediný způsob, jak se dalo dostat k židli za stolem, bylo proplazit se pod ním, nicméně i tento prostor zaplňovaly dvě kývající se nohy.

Odkašlala si. Zpoza hromad knih vykoukla plešatá hlava s pruhem rozježených bílých vousů spojující uši v půlkroužku kolem brady. Nos ve tvaru rozšlápnuté muchomůrky sloužil majiteli jako držák na cvikr.

„Rubíno!“ prohlásil a následně nastavil obličej do výrazu vyjadřujícího šok. „Co se ti stalo s tváří?“

„Když jsem byla u Kaligry, zaútočili na mě. Taky hledali deník.“

„Zaútočili?“ Knot si sundal cvikr. „A kdo? Jsi v pořádku?“

„Víceméně. Nejsem si jistá, co byli ti útočníci zač. Něco, co jsem ještě neviděla. Nějaký druh kočičího netvora. Existují nějaké kočičí bytosti?“

„Ach, jsem si jistý, že celá řada. A oni taky chtěli Kaligrin deník?“

„Ano, ale to není všechno. Unikla jsem jim jen díky tomu, že zasáhl někdo další. Někdo nebo něco velkého, v plášti a kápi. Možná ogr. Taký věděl o deníku.“

„Bohové! A to všechno se stalo tady? Právě teď? A co ten deník?“

„Tady je,“ prohlásila Rubína a vytáhla ho z kapsy. Všechny písařské róby byly vybavené množstvím kapes velikosti dimenzované na několik knih standardní velikosti.

„Co ti útočníci?“

„Pronásledovali mě, ale dokázala jsem se skrýt. Řekla jsem o tom strážným a ti to teď vyšetřují. Ale ohledně výsledků jejich pátrání jsem značně skeptická.“

„My máme nějaké strážné? Hmmm. To by vysvětlovalo pár nejasností v rozpočtu.“ Zjištění, že se o útočníky může starat někdo jiný než on sám, ho trochu uklidnilo. Pak se zatvářil vážně. „Ohledně Kaligry... Je mi to líto. Víím, jak moc pro tebe znamenala. Netušíš, co zrovna dělala? Proč ty... příšery chtějí její deník?“

Rubína se protlačila k židli pro návštěvníky a po několika nepohodlných pohybech dokázala usednout. „Jen jsem do něj nakoukla cestou sem. Chtěla jsem ti co nejrychleji oznámit, co se stalo.“

Knot si nasadil na nos cvikr, aby mohl sklonit hlavu a měřit si ji pohledem přes jeho okraj, což byl zjevně návyk, jaký se dodával zdarma ke každým zakoupeným brýlím.

„Slibuji, že budu respektovat tvou odpověď za předpokladu, že ty budeš respektovat fakt, že ti musím položit jistou otázku. Kočičí příšery? Ogři? V Athenaeu? Opravdu? Nemáš v těle nějakou látku, která by mohla ovlivňovat tvé smysly?“

„Zatím ne, ale hodlám to napravit, jen co odejdu z tvé kanceláře,“ ujistila ho.

„Ach, dobrá tedy.“ Někde zpoza stolu vylovil láhev brandy. „Z moci svého úřadu, ať už mu teď říkají jakkoli, ti poskytnu první pomoc.“

„A taky je divné, že se k deníku dostal někdo ještě přede mnou. Jsou z něj vytrhané stránky.“

Knot si oběma rukama začal třít čelo, což vydávalo tiiché pískavé zvuky, jako by si hrál s gumovou hračkou. „Někdo se snažil utajit nějaké informace?“

„Nebo je chtěl pro sebe. Víš, čím byla v poslední době posedlá, ne?“

„Co jen to bylo... Negrini? Minulé léto o nich měla přednášku, během které jsem si krásně zdříml.“

„Ano, specificky ji zajímala Slithská říše. Šla po jejich hlavním chrámu. Byla si jistá, že je to klíč k pochopení jejich teokracie. Knotě, já myslím, že ho našla.“

„Ale?“ Sundal si brýle a zadíval se na ně, jako by měl v úmyslu je o něco očistit. Rubína předpokládala, že se tak vyhýbá očnímu kontaktu. Chápala ho. Negrini vyhnuli před mnoha sty lety. Zůstaly po nich legendy o padlé říši, příběhy o ztracených městech a povídačky o chrámu plném zlata a diamantů. Lovci pokladů po něm pátrali už hrozně dlouho. „A, ehm, uhm... proč si to myslíš?“ zeptal se Knot nakonec.

Rubína otevřela deník na stránce s posledním zápisem. Byla to ta první stránka, na niž se sama podívala. Obrátila knihu tak, aby si Knot mohl přečíst velká odhodlaná písmena: „NAŠLA JSEM JE!“

„To je, ehm, velmi sugestivní.“

„V předchozích záznamech naznačuje cestu. Odkud vyrazili, co cestou potkali, jak dlouho jim to trvalo. Myslím, že přesnější popis skončil na těch chybějících stránkách. Ale našla jsem dost, abych si byla jistá, že vyrazili z Akamy po řece Huan.“

„A to všechno jsi zjistila jen z toho, že jsi tím deníkem cestou listovala?“

„A během deseti minut, kdy jsem čekala ve tvém předpokoji.“ Dovolila si do svého tónu přidat náznak obvinění. Knot měl tu slušnost, že se začervenál. „Ale našla jsem i nějaké prázdné stránky. Myslím, že použila kouzlíčko pro klíčová slova. Vždycky byla paranoidní, bála se, že ji někdo předežene.“ Kódované záznamy se mezi písáři moc neujaly. Skrývaly se na stránce, dokud je někdo neodhalil napsáním správného klíčového slova. Bylo to kouzlo pro lidi, co rádi udržovali tajemství, a většina písářů byla pravý opak. Psali, aby po nich jejich záznamy někdo četl. „Knote, myslím, že s tím deníkem bude možné vyrazit po jejich stopách a najít to, co objevila.“

„To záleží na tom, co se nachází na těch ztracených stránkách a co napsala do šifrovaných záznamů,“ poznamenal Knot. „Mohla tam klidně skrýt věci jako ‚před následujícími instrukcemi se otočte doleva‘. Ale vysvětlovalo by to, proč má o její deník zájem i někdo další. Jak by mohli vědět, co v něm je? Kdo by ho vzal, vyrval z něj stránky a vrátil ho zpátky? Proč si ho prostě nenechal?“ Knot se napil brandy. Jestli nalil i Rubíně, zapomněl jí podat sklenici.

„Pokud na to existují odpovědi, najdou se na stejném místě. Někde v Iskae.“

„Iskae, hm? V té džungli se jeden dva chrámy snadno ztratí. A ty chceš, aby tě tam Athenaeum poslalo? Kvůli tomu jsi tady?“

„Já? Bohové, jen to ne. Na terénní práci jsem už dávno hrozně stará a ani za mlada jsem to nechtěla dělat. Ale myslím, že bys tam měl někoho poslat.“

„Ty si opravdu myslíš, že tam čeká nějaké ztracené město plné pokladů?“

„Je mi fuk, jestli tam něco je nebo není, i když je to podle mě dostatečný důvod, aby Athenaeum poslalo expedici. Ne, já osobně jen chci, aby zjistili, co se stalo s Kaligrou.“

„To není důvod k vyslání expedice, Rubíno,“ řekl Knot skoro něžně. „Je mi to líto, ale někdy o průzkumníky prostě přijdeme.“

„A nalezení chrámu v srdci padlé říše nestačí?“

„S penězi jsme na tom špatně. Království Molay se nechalo pokrýt nekonečným ledem a Lemalii minulý rok zlikvidovala armáda skleněných pavouků. Dokud se to nevyřeší, rozpočet je na tom mizerně, protože peníze od nich jsme ještě nedokázali nahradit. Potřebuji něco víc, než co jsi mi zatím řekla, abych opodstatnil vyslání výpravy.“ Znovu si začal třit čelo a spánky, což dělal vždy, když přemýšlel. Rubína netušila, jestli to je pozůstatek z dob, kdy měl ještě vlasy, nebo si ten zvyk vypěstoval až po jejich ztrátě. „Víš co?“ řekl nakonec. „Něco mě napadá. Ale asi se ti to nebude líbit.“

„Tak do toho.“

„Před pár dny tady byl jeden takový chlapec. Dobrodruh. Snažil se nás přemluvit, abychom ho najali jako průvodce expedice a poslali s ním písaře. Iskae bylo jedno z těch míst, která zmiňoval jako zajímavá.“

„On plánuje expedici, aniž by věděl kam konkrétně?“

„Říkal jsem, že je to dobrodruh, nebo ne? Z toho, co povídal, jsem pochopil, že o detaily mu zas tolik nejde. Spíš o celkovou vizi.“

„A proč chce písaře?“

„Má chudák dojem, že jeho skutky a činy mají historický význam a měly by být odborně zdokumentovány.“

„On chce životopis?“

„Dalo by se to tak říct.“

„Koho pošleš?“

„No, pochopitelně tebe. Předpokládal jsem, že chápeš, co ti navrhuji.“

„A já předpokládala, že jsem dala jasně najevo, že do terénu nepůjdu.“

„To je pochopitelně jen na tobě,“ řekl jí Knot a začal si zase čistit brýle. „Chceš zjistit, co se stalo s Kaligrou, což znamená držet se stop v jejím deníku. A na to nemá nikdo lepší kvalifikaci než ty. Ten chlapec chce hledat ztracené město a zaplatí většinu výpravy. Pochopitelně tě nemůžeme poslat někam do divočiny jen s jedním osamělým dobrodruhem. Určitě dokážu zorganizovat nějaké další podpůrné osoby a vymáčkout něco málo z rozpočtu.“

„Jako někoho, kdo mě celou cestu ponese? Myslíš si, že se dokážu prodírat džunglí?“

„Sama jsi říkala, že pluli po řece Huan. Předpokládám, že většina cesty proběhne v těch malinkých lodičkách. Kánoe jim tuším říkají.“

„Kdo je ten dobrodruh?“

„Jmenuje se Gorax. Takový ten velký svalnatý typ. Zdálo se, že v případě vzniku nějaké nebezpečné situace bude užitečný.“

„Je mi přes šedesát a ty mě posíláš do džungle s někým jménem Gorax?“

„Já tě nikam neposílám,“ namítl Knot. „Jen ti říkám, že pokud chceš zjistit, co se stalo s Kaligrou, jinou možnost pro tebe nemám. Je to na tobě. Jak jsem říkal, něco málo seženu. V minulosti jsme najímali nejružnější profesionální expediční týmy. Podívám se do záznamů, kdo z nich by mohl v té oblasti teď být.“

„Nedělala jsem žádnou terénní práci od toho tábora pro mladistvé písáře, který jsi vedl.“

Knot se na chvíli zatvářil nejistě a pak mu na obličej zahrál pobavený úšklebek.

„Ach, ano, tábor pro mladistvé písáře. Když jsme předsílávali podlahy v ubytovně, takže studenti museli spát ve stanech na nádvoří a my to jejich rodičům naučtovali jako přírážku za terénní výcvik. Asi bych měl zas něco takového zorganizovat. Západní zeď i rozpočet potřebují trochu péče.“

Rubína se zamyslela, otevřela Kaligrin deník a chvíli jím listovala. Jak dlouho to trvá lodí do Iskae? Týden? Pak čas na přípravu strávený v cizím městě, následovaný dlouhými dny ve člunu, noční táboření, pravděpodobně vyčerpávající pěší výprava až k cíli. To celé na vulkanickém ostrově pokrytém hustou džunglí. Jen aby zjistila, co se stalo Kaligrě? Však už to věděla. Kaligra byla mrtvá. Záleželo ještě na něčem?

Najednou se zarazila a nehybně zírala na jednu stránku. Někde v polovině bylo na okraj něco napsáno, respektive rychle naškrábáno. I s datem. Datem, které bylo den po posledním záznamu.

NEJSEM MRTVÁ

„Beru tvou nabídku,“ řekla Rubína.

Goraxe Rubína poznala ve chvíli, kdy vstoupil. Skoro nahý muž se v davu civilizace nedal přehlédnout. Měl na sobě jen bederní roušku z nějaké skvrnité kožešiny, dlouhou

hřívu černých vlasů a svaly si namazal takovým množstvím oleje, že by ho to nejspíš udrželo i na hladině moře. Protlačil se zaplněným hostincem s jistotou muže, který ví, že si ho jen tak někdo nedovolí urazit. Pěstěné svalstvo byl jeden důvod, ale Rubína měla podezření, že místní opilci by se i tak raději vyhýbali bližšímu kontaktu s kluzkým, namazaným a převážně nahým barbarem. Když před ním ustoupily poslední dvě lidské překážky, narovnal se, založil si ruce v bok a nafoukl hrud'. Pečlivě nacvičeným pohybem pohodil hlavou, aby se mu hřívá černých vlasů rozevlála v majestátní vlně. Protáhl se a zaťal svaly. Vypadalo to, že jeho svaly mají své vlastní svaly, když se začaly různě zatínat a chvět. U Rubíny to vyvolalo dojem, že mu pod kůží běhají hladoví brouci skarabové.

„Předpokládám, že tys písárka Rubína?“ zeptal se hlubokým hlasem, který, byť používající tázací tón, v sobě nesl náznak příkazu. „U Arkadiných šlach, jsem rád, že tě poznávám.“

„Vykašli se na to divadlo,“ řekla mu Rubína. „Hodláš celou výpravu strávit bez kalhot?“

„Nosím tradiční oděv klanu Thrax. Byli vyvražďeni, když jsem byl ještě batole, a má životní cesta je cestou pomsty. Hodlám...“

„To byl Severní klan?“

„... pardon?“

„Klan Thrax žil ve Sněhorách. Tvrdíš mi, že jejich tradiční oděv je kožešinová bederní rouška a ne poctivý kabát?“

„Je to symbol síly!“

„No, symbol moudrosti to rozhodně být nemůže.“

Zamračil se na ni. „Máš se stát mou životopiskyní.“

„Proč si myslíš, že si zasloužíš životopis?“

Sedl si a zamával k baru v žádosti o pivo. „Čarodějnice mi sdělila proroctví. Stanu se králem a svého trůnu dosáhnu na cestě přeplněné rozdrcenými nepřáteli a skutky, které budou navždy opěvovány v eposech a legendách.“

„Tak čarodějnice? Chtěla za to proroctví stříbrňák?“

„Dva.“

„A čeho přesně se staneš králem? Existuje spousta králů. Jen odsud po Sněhory je pět různých království.“

„To ještě nevím. Bude to velké a nečekané rozuzlení mého příběhu.“

„To určitě. Už se těším, až to zjistíme. Proč chceš jít do Iskae?“

Nastalo dlouhé ticho. Rubína by ho normálně popsala jako zamyšlené, ale dost pochybovala, že se ten termín dal použít na to, co se zrovna dělo v Goraxově hlavě.

„Iskae, to je ta džungle, že ano?“ zeptal se po chvíli.

„Dalo by se to tak popsat.“

Jeho tvář se rozzářila. „Výborně! Legendy říkají, že se tam dá nalézt Ataraxovo oko, obrovský smaragd nošený králem celé země. Stanu se králem Iskae!“ Udeřil pěstí do stolu, takže na okamžik jeho pivo i Rubínin čaj musely bojovat s gravitací.

„Pokud vím, tak Iskae bývalo císařství. Ale žádného císaře už stovky let neměli.“

„No samozřejmě. Hrdina musí získat smaragd, aby nějakého měli! A císař je víc než král, že ano?“

„Dá se to tak brát, i když se mi nechce věřit, že by si Iskae volilo svého vůdce na základě vlastnictví nějakého šperku. Zdá se mi to jako nezodpovědný způsob vládního zřízení. Ty jsi v Iskae nikdy nebyl? Bylo mi řečeno, že ses nabízel jako můj průvodce. Jak mě můžeš provázet místem, které jsi nikdy nenavštívil?“

Barbar vyštěkl smíchy. „Kamkoli jdu, tam mě můj životopisec následuje. To ze mě dělá tvého průvodce, ne?“

„Mírím do Iskae zjistit, co se stalo s mou kamarádkou. Nezáleží mi na tvém dobrodružství ani na kralování čemukoli. Ani o tvůj životopis nemám žádný větší zájem. Nabízels ses jako průvodce.“

„Ha! Nabízels jsem se, že povedu jednu z vašich expedic, když mě bude doprovázet životopisec. Proto jdeš se mnou. Bylo mi řečeno, že za cestu budu platit já. Takže mám velení nad celou výpravou.“

„Máš velení nad placením nákladů, ale je to expedice Athenaea, takže tomu velím já.“

Prsty zabubnoval do stolu a zamračil se na ni. „Kde se ztratila ta tvoje kamarádka?“

„Pátrala po ztraceném chrámu slithských velekněží.“

Jeho tvář se znovu rozzářila nadšením. „Výborně! Přesně tam by se měl nacházet můj smaragd!“

„Dobrá tedy. Ty budeš předstírat, že jsi můj průvodce. Já se budu tvářit, že píšu tvůj životopis, a třeba oba získáme to, co chceme. Ale spíš budeme nejpozději během pár dní mrtví.“

3. KAPITOLA

Přála bych si, abych nejdřív trvala na tom, že se s tím takzvaným Goraxem osobně seznámím, než budu souhlasit se svou účastí na tomhle šílenství. Jsem si jistá, že si to jméno vymyslel sám, a bojím se ho zeptat, jak se to píše. Pochopitelně mu na zádech visí obrovská sekera, na závěsu udělaném z vlčích zubů. Kromě toho nosí jen chlupatou bederní roušku a tlustou vrstvu oleje, který byl nejspíš součástí kostýmu koupeného ve výprodeji. Má dojem, že ho mám následovat a psát jeho životopis. Většinu příšerné cesty do Akamy strávil tím, že mi vyprávěl nekonečné a nesnesitelné příběhy o svých dobrodružstvích.

Výhodou nicméně je, že i kdyby uměl číst, nečekám, že by měl zájem o to, co přesně napíšu.

Cesta trvala dva týdny, jeden vozem, druhý lodí. Mohla bych vést dlouhou diskuzi na téma toho, co je horší způsob cestování.

Právě teď jsme v Akamě. Musím neochotně uznat, že je to úžasné místo, ale nachází se v té nejhorší možné klimatické zóně. Žár slunce připomíná spíš horko z hrnce zapomenutého na ohništi než samotný oheň, a když už se přes slunce přesouvá nějaký flíček, je to s větší pravděpodobností hejno moskytů než mráček.

– Osobní záznam z Rubínina deníku

Gorax, barbar pocházející ze Severních kmenů, strávil své mládí vyvražďováním enkláv nelidí a následně rabováním jejich majetku pod záminkou činnosti označované jako dobrodružství. Pak odcestoval do Akamy s úmyslem najít a vyřadit ztracený chrám Slithů. Pokud tam najde nějaké nagrini (což je nepravděpodobné s ohledem na fakt, že dávno vyhyli), hodlá je vyvraždit.

– Barbarův životopis, pracovní verze

Dva týdny cestování a Rubína se dostala do dalšího hostince, který však neměl mnoho společného s tím předchozím. Lokál byl otevřený na východ, takže ranní slunce mohlo snadno pronikat dovnitř a osazenstvo zase sledovat terasovité budovy rostoucí kolem proudící řeky, džunglí pokryté kopce zahalené do mlhy a v dáli temný stín hory Kroom. Z jejího vrcholku vycházel tenký proužek kouře.

Gorax seděl u jednoho z chatrných stolků a podezřívavě si prohlížel kousek manga sebraný z hliněné nádoby plné nakrájeného ovoce. Obdobně podezřívavý pohled věnoval Goraxovi naproti sedící trpaslík s dlouhými černými vousy a cylindrem na hlavě. Ohryzával přitom kus ananasu, který svíral v prstech pokrytých spoustou stříbrných prstenů. Po každém kousnutí se na Goraxe znovu zamračil. Barbar ho ignoroval a místo toho se soustředil na dvojici trpaslíků u vedlejšího stolu. Snažili se tvářit jako náhodní štamgasti, ale nešlo jim to, protože hospoda kromě nich zela prázdnotou. Navíc byl jeden z trpaslíků až nápadně vybraně oblečený a ten druhý měl velikost a tvar pořádné bečky piva.

Gorax věnoval krátký významný pohled Rubíně a pak se znovu obrátil k trpaslíkům. Na vybraně oblečeného namířil prst.

„Ty. Tebe znám.“ Znovu se otočil k Rubíně a dodal: „Já ho znám.“ Znělo to jako obvinění.

„Ach, no jistě,“ řekl na to trpaslík s úsměvem od ucha k uchu. „Gorax, že jo? Já jsem Lenor Ben, ale to si určitě taky pamatuješ. Jsem hrozně rád, že tě zas vidím.“

„Tys mě zavedl k fénixově jeskyni.“ Barbarův hlas zněl najednou tak ostře, že by se s ním dalo oholit.

Lenor Ben přikývl. „No bať! Jsem fakt hrozně rád, že už ti vlasy zase dorostly.“

„To vejce fénixe bylo falešné, trpaslíku.“ Barbar znechuceně našpulil rty a na čele mu naskákaly vrásky. „Arkádstí poustevníci se mi vysmáli.“

Lenor rozhodil rukama. „A jak jsem to já jen mohl vědět, že jo? Slíbil jsem, že tě zavedu k jeskyni, a taky jsem to udělal. Je mi fakt hrozně líto, že ti to nevyšlo.“

Rubína přistoupila blíž a postavila se ke stolu. Čekala, až ji Gorax představí, ale ten nic takového neměl v plánu. Jen vrátil kousek manga do mísy a pokýval na ni hlavou. Trpaslík naproti se postavil, pozvedl cylindr a podal jí ruku.

„Já sem nákej Tad, madam. Vůdce Kobkanýrů. A esli se nepletu, tož se právě koukám na Rubínu?“

„Ano, je mi potěšením,“ přikývla a natáhla ruku. Trpaslík ji sevřel do obou dlaní a hluboce se přitom uklonil.

„Měl jsem k snídani víno a ovoce,“ prohlásil Gorax. „Kdyby sis to chtěla zapsat.“

Položila svůj deník na stůl, ale ani se ho nepokusila otevřít. „K snídani mu bylo podáno exotické tropické ovoce a medové pivo? Něco takového?“

Gorax přikývl. „Bylo mu podáno. To se mi líbí. Zní to epicky.“

Rubína si z mísy vytáhla kousek ovoce. „A snědl jsi vůbec nějaké? Předpokládám, že se v místním ovoci vyznáš.“

Očekávala přesný opak a chtěla to zvýraznit hned na začátku. Přišlo jí, že to je fakt, který by expediční tým měl vědět.

Gorax pokrčil rameny. „Většinou se držím vína a masa.“

Rubína mu nabídla ovoce. Bylo narůžovělé a připomínalo meloun.

„Zkus si kousnout do tohoto a řekni mi, co si o tom myslíš.“

Gorax jí ovoce sebral a zahryzl se do něj, jako by to byl kus hovězího steaku. Dvakrát žvýkl a pak začal kašlat a plivat kousky na podlahu. Rubína zamýšleně přikývla.

„Říká se tomu papája. Místní to dávají do ovocných salátů. Předpokládám, že jako vtíp na účet cizinců.“

„Ty seš přece průvodce, ne?“ zeptal se Tad. „A to neznáš místní zelenisko?“

„Já jsem tady nikdy předtím nebyl.“

V trpaslíkově tváři se na chvíli objevil výraz úžasu. Rubína si to vychutnala.

„Celej smysl místního průvodce je v tom, že se v okolí vyzná!“ vykřikl trpaslík. „Zvyky! Jazyky! Ví, co se může žrát a co né!“

„Vím, že opice jedlé jsou,“ usadil ho Gorax. „Včera jsem si omylem jednu objednal v taverně. A opic je džungle plná.“

Tad se navzdory svému rozhořčení zatvářil zvědavě. „A tys ju fakt sežral? Jak to chutnalo?“

„Představ si, jak by asi mohla chutnat opice.“

„No a?“

„Tak přesně tak. Možná o něco hůř.“

„Kromě žraní opic se aspoň vyznáš v džungli a deštných pralesácích, že jo?“